



Литературно ЗЕМЕДЕЛСКО ЗНАМЕ

СЪЮЗ НА ПИСАТЕЛИТЕ
ЗЕМЕДЕЛЦИ В БЪЛГАРИЯ

Големите бедствия, голямото лапане до последно... и голямата безотговорност

Невиждани природни бедствия се стовариха над страната и народа ни. Бури, порои и наводнения заляха много селища, кал и пръст затлачиха къщи, улици, ниви...

Но най-голямото бедствие за България си остана управляващата тройна коалиция на БСП, ДПС и Атака. Не по-малко бедствие бе и 42-то Народно събрание, което остава в историята като най-малко работило, поради постоянна липса на кворум и най-разточително харчило парите на данъкоплатците.

Трудно може да се обхванат милионите похарчени от министерства, фондове и всякакви държавни институции, където голяма част от чиновниците се назначават по партийна линия. И се назначават не за да вършат работа, а за да получават големи заплати.

Ще дадем само един пример. За по-малко от една година заплатите на заместник-министрите на отбраната са увеличени с 56 процента. На 1 юни 2013 г. към месечните им заплати са прибавени по 171 лв., а от 1 февруари тази година към заплатите им са прибавени още по 674 лв.

Ами ако надникнем в парламента? Тук отвсякъде лъха отвратителна миризма. Нека разгледаме само един от начините за лапане на народните пари. Стара парламентарна практика е - за да не бъде решен някакъв проблем най-сигурният начин е като се създаде временна комисия. И по този показател този парламент като че ли беше рекордър. За една година - от май 2013 до юни 2014 г. народните представители са създали цели 11 комисии. В тях влизат както депутати, така и външни експерти, специалисти и прочие близки лица. Общата сума раздадена на членовете на тези комисии е 101 490 лева. Как ви звучи тази цифра?!

Създаването на тези комисии е с една единствена цел - народните избраници да лапат още народни пари! Защото в Народното събрание си има достатъчно постоянни комисии от всички области, които трябва да решават всички проблеми. За което всеки член на постоянните комисии, за всяко заседание на комисията взема по 110 лв. Да не говорим, че повечето от заседанията на постоянните комисии са безсмислени.

Едва ли някой помни какви бяха тези 11 временни комисии, за какво бяха сформирани, колко време съществуваха... Единственото, което помним е, че резултатът от работата на всичките беше нулев! Изводът е: тези временни анкетни, разследващи и пр. комисии се създават единствено за да могат депутатите да трупат още и още хиляди левове към и без това тлъстите си месечни възнаграждения. При това съвсем законно! Депутатите предварително са решили да се съставят такива комисии.

Ето поради всичко това тройната коалиция на БСП, ДПС и Атака, както и депутатите от 42-то Народно събрание не искаха да слизат от управлението на страната! Въпреки масовите протести, въпреки провалите си, въпреки всичко!

Е, сега най-сетне бяха принудени да си ходят, но след като си свършиха личната работа. След като разграбиха опосканата ни държава. След като са лобирали за промени в нечия полза на закони, на наредби, на концесии, на строителни планове, на обществени поръчки, на конкурси... И сега ще получат „своето“ ще станат членове на бордове, на съвети и комисии, на консултантски фирми...

Макар че наричат себе си политически елит, мнозина от тях са ограничени и неграмотни. Но сега вече са си купили дипломи и навсякъде вратите за тях са отворени. За да нанасят нови беди и бедствия.

А следите от големите бедствия кой ще чисти? И кой ще понесе отговорност?

С чистенето на калта и боклуците от природните бедствия се заеха хиляди доброволци от цялата страна. И свършиха добра работа.

Нужни са много такива доброволци за разчистване и на политическата тиня, която се натрупа през последните години!

Дано се намерят доброволци, които да се заемат сериозно с почистването и също свършат добра работа!



На Райко Даскалов

Титан от огнени копнежи.
Вулкан от лава и гранит.
Величествен като Балкана
и легендарен като мит.

Мечти изпрати във ефира,
подвиг в пламъци люля,
разсече мрака, за да сбира
за бой народ онеправдан.

С величието на героя
издигна мощ, недостижим
постави неотстъпно в строя
Република срещу режим.

Герой с безсмъртие и слава
историята го дари,
а в ореола му запали
владашки огън да гори.

Титан от огнени копнежи.
Вулкан от лава и гранит.
Величествен като Балкана
и легендарен като мит.

Живка Танчева

РАЙКО ДАСКАЛОВ 21.12.1886-26.08.1923

Когато се докосвам до пожълтелите листи на отдавна минали събития, дълбока болка разтърсва същността ми. Кой може да прости за неосъществените дела и замисли на наши видни гениални държавни и политически дейци, за пролятата кръв, която е текла като река от нашата свещена земеделска организация? Цивилизация ли е било това, или варварство, или просто римските мерки за сигурност на империята против приелите християнското учение мирни хора, или още по-страшно - кървава показност и утолена жажда за мъст?

Та думата ми е за д-р Райко Даскалов убит от наемен убиец на 26 август 1923 г. Да го убият когато е едва на 36 години, когато през краткия си земен живот той даде толкова много от себе си на народа, на държавата и на света. Питам се защо? Защото по ум ги превъзхожда, защото разкрива пъклените планове на тия, които са живели на гърба на народа и искат да продължат да живеят така. Защото се е заел да изправя грешната политика на предходните царски правителства, зовели България до две национални катастрофи и несправедливия Ньойски договор. Или за това, че след тяхната разруха щеше да им покаже една обновена цветуща страна?

В своята реч относно проектобюджета на Министерството на търговията и промишлеността на труда и търговията, от 26 октомври 1920 г., той излага ясно и точно почти цялостната политика на земеделското правителство. Предавам я със съкращения:

Вместо да точим ножове, да точим плугове...

Господа народни представители,

По повод разглеждания проектобюджет на Министерството на търговията, промишлеността и труда станаха обширни дебати върху стопанската политика на България и на днешното правителство. Тази политика беше остро разкритикувана. Аз съм длъжен тук да развия стопанската политика на правителството и да се постарая дотолкова, да колкото силите ми позволяват, да отхвърля всички ония обвинения, които се отправят към правителството за неговата икономика, за неговата стопанска политика. Аз съм длъжен да следвам същия ред на мисли, които господа преждеговорящите оратори следваха.

Един от представителите на широко социалистическата партия, подложи на остра критика стопанската политика на правителството и зададе въпроса: „каква политика то следва земеделите или индустрия ние ще поддържаме?“ По този въпрос аз съм длъжен да кажа две думи. Не ще се спирам обширно върху земеделската политика на правителството, защото този въпрос ще се разглежда, когато дойде ред на проектобюджета на Министерството на земеделието. Но смятам, че тъй поставен въпроса земеделите или индустрия, е твърде погрешно представен; такъв въпрос за нас не съществува. България е земеделска страна: 85% от българския народ е свързан непосредствено със земята, със земеделието и неговите клонове. Нашата страна е осъдена от самата природа да бъде преди всичко една чисто земеделска страна. И днешното правителство, което изхожда из средата на българския трудещ се земеделски народ, е длъжно да употреби всички усилия, за да може нашето земеделие да се развие, да се модернизира, да се въведе по добра техника, тъй необходима за едно рационално използване на нашите национални богатства. В това направление нашето правителство полага големи грижи.

На стр. 4

Живот

Не искам да си толкова наежен.
Усмивка искам устните ти да краси.
Любимата безмълвно да погалиш
и майчините сребърни коси.

Заслушай се в свирнята на шурците.
На птиците игриви в песента.
Нима и бляновете, и мечтите
не са копнеж по красота?

Реките, чуй, как гаят с дивен ромон
захласнатата в мрака тишина.
Ниме и ти не си тъжил... и спомен
не е терзал сърцето ти, гърдта?

Копнеж кога душата ти погали
не си ли искал с огнени крила
да полетиш към звездните предели,
към хората, към китните села?

*Пенко Керемидчиев,
„По-приказна от приказка”,
изд. СД „Раум”, Панагюрище, 2013 г.*



Мойто гълъбче...

Бяло, бяло... Чисто бяло,
мойто гълъбче отсреща
ме е с пламък завладяло,
с тази тръпка тъй гореща!!!
Бог ли го изпрати вчера
да пречисти ми душата?!
Днес във него да намеря
пламъците на зората?
Да повярвам във живота,
че все още АЗ ще мога
да намеря нова котка,
че със чистота Човека
може тъй да пропътува
дълго в своята пътека
щом гласът на Господ чува!
Гълъбчето щом не бяга
то от мен със страх и вопли...
Значи тук, под мойта стряха
срещнало е чувства топли?
Тук и аз с любов живея
със природата прекрасна!
С всички птици сладко пея!
И по воля Божа гасна!

*Милчо Присадашки,
16.05.2014, Угърчин*



Децата ни

Децата радост, болка, жар неукротима,
разковниче на хиляди мечти,
живота ни преправят без да знаят
за нашите очаквани съдби.

Децата дават ни за цял живот уроци
и оценяват ни с критерии добри;
не искат те да сме богини и пророци,
а с тях да сме в критичните им дни.

Във празник всеки делник се превръща,
с възторжен ритъм бият нашите сърца,
пристигат ли на гости шумно къщи
децата ни със своите деца.

И с трепетна надежда се прибираме
да срещнем детски радостни лица;
а от ефира бунт обсъждат ли,
примираме...
Мир искаме за всичките деца!!!

Нина Тончева

Как бях цветопродавачка

*„А на улицата шумна, под гирлянди електрични,
ето малката цветарка бърза от локал в локал,
де оркестрите разливат плавни звукове ритмични
и от тях се рони сякаш скрита мъка и печал”
„Цветарка” Христо Смирненски*

Майка ни Здравка обичаше много цветята. В цялата градина беше насадила цветя, кое от кое по-хубаво! Имаше пролетни и есенни цветя бели кокичета, розови и сини зюмбюли, червени, жълти и пъстри лалета. Край стобора цъфтяха лилави дъхави теменужки, бели хризантеми, които ухаеха из цялата градина. Срещу входната врата имаше петровска круша, а близо до нея червен трендафил. От сутрин до вечер майка се грижеше за своите прекрасни цветя, които плевеше, окопаваше и поливаше.

Бяхме бедно петчленно семейство и хлябът не стигаше на софрата. Татко ни, Тодор Манчев, работеше като бормашинист в ДИП „Гаврил Генов”, а майка Здравка бе все болнава и рядко ходеше на работа като санитарка.

От петгодишна възраст помагах в домакинството ходех в бакалицата на баба Аница да пазарувам. Тя се намираще в нейния дом, там днес е построен блок. Като се върнех у дома, с големия ми брат Петър се грижехме за невръстното ни братче Митко. Заплачеше ли, веднага го преобличахме и хранехме. На батко ми Петър му беше много трудно, защото от дете имаше атрофия на крайниците (детски паралич) и със захапана ръка държеше мащата и слагаше дърва в печката.

Един ден се върнах по-рано от училище. Влизайки в двора, погледът ми спря върху разцъфтелите цветя на майка.

В този момент реших, че трябва да помогна с нещо повече на моите родители. Бързо набрах розови и сини зюмбюли. Направих ги на букетчета, които грижливо подредих в тепсия. Отнесох ги при нашата роднина деветдесетгодишната баба Ценка:

- Бабо Ценке, ще си купиш ли от моите цветя?

Тя ме погледна учудена с мижавите си очи и усетила дъха на цветята ми каза:

- Не ми трябва хубавите ти цветя, продай ги на младите моми и невести!

Отидох на ж.п. гарата и завиках с тъжния си детски глас:

- Цветя! Цветя! Купете си от моите цветя ароматни розови и сини зюмбюли!

Слезли пътници от влага спираха при мен, купуваха по две-три букетчета и усмихнати отминаваха.

След час-два се прибрах с празната тепсия у дома. Дадох спечелените пари на майка, а тя разплакана ме прегърна и целуна.

Така продавах цветя като малката цветарка на поета Христо Смирненски.

*Дора Манчева,
„Врачани от моето детство”, Враца, 2014 г.*

Две срещи с ценители на изящните изкуства

През юни Габриела Цанева два пъти представи по необичаен начин десетата си книга за 20 години литературна кариера - „Състояния.Хайга”. Това се случи в Американския център на Столична библиотека и в Русенската библиотека „Любен Каравелов”. А кое е необичайното публиката и в двата случая имаше възможността да се докосне както до поетичния свят на автора, така и да се запознае с оригиналите на някои от живописните творби, включени в сборника, наречен „хайга” и по този начин да усети в пълнота симбиозата на двете изящни изкуства словесен образ и визуална форма.



Съзидание в годините на разрушение...

„Спомени и размисли на един начален учител“ с това заглавие Димо Димов ни повежда в един вече отдалечен и позабравен свят на скрит терор и глухо оцеляване, на разрушение и... съзидание.

Роден през 1932 г. в с. Брягово, Първомайско, авторът си спомня дните на свободното детство, обвити в слънчев злак и доминирани от образа на дядото бряговският учител и общественик Димо Топчиев, един от основателите на кооперативното движение в България. Нишката на любовта към просветата и добротворството в полза на обществото, враща се в детската душа, дълбоко се влита в съдбата на Димо Димов, в целия му жизнен път. Леко стъпваме в стъпките му ученик в родното село, в гимназията в Първомай, а после в института за учители, за да продължи делото на своя дядо. Следват любовта, женитбата и отбиването на военната служба. И тук, в казармата, младежът се сблъсква с тоталитарната система, в лицето на дребни доносници, които препъват устрема на житейското му развитие. Внукът на дядовци с национализирана мелница, племенникът на осъден от Народния съд, няма място в елитните части и офицерския състав на народната армия... Животът продължава низ от делници, отдадени на повече на обществото, отколкото на семейството дребната злоба на дребни човечета, разцъфнала върху туловището на комунистическата система разделят младите съпрузи и ги отправят в различни селища да практикуват учителската си професия. Но точно в тези години авторът проумява, че да бъдеш просветител е призвание, от което той не би могъл да се откаже. С много топлина са описани случки от учителските дни изграждането на ограда за старото училище, на нова стая в селсъвета - за читалище, на автомивка... Създаване на кръжоци по фотография и авиомоделиране, на театрална трупа, групи за народни песни и туризъм... Съзидание, в годините на разрушение това е кармата на селския учител. И той гради върху буквите и цифрите първите тухли на грамотността, личността на своите ученици. Усмивват се детските очи все едно, дали са на лицата на деца от някое затънено селце или на малчугани от ромската махала важно е в душите им да грее любовта към познанието, към езика, към нравствените добродетели. Без многословие, без натрапване на изразни средства, разказът простичко ни води към зрелостта... и се препъваме отново в озъбеното лице на тоталитарната система когато след едно поколение правнукът и правнучката на дядовците с национализирана мелница отново са препънати в живота, отново им е отнет желанието път. Усещането на читателя е, като че ли авторът не съди никого, като че ли се е примирил... или простил... Така завършва първата част на книгата с тиха скръб по миналите дни, по животът, изпълнен със съзидание в годините на голямото разрушение на нацията разрушение на съдби и животи, разрушение на икономика и стопанство, Разрушение морално и духовно, което вече четвърт век обществото ни не може да преодолее. Тук пари и болката от разрухата в организацията, белязала житейската съдба на Димо Димов, както и на стотици хиляди репресирани българи БЗНС! И като че ли утеха няма...



Като библейски притчи идват историчните, включени във втората част на книгата - онази, която авторът посвещава на родното си село. Пестеливо разказани, всяка от тях носи идеята за възмездие, за Божието наказание. „Зъб за зъб и око за око“ - старозаветното послание ни разтърства, пробужда, кара ни да искаме - не отмъщение, но да

Спомените и размислите на Димо Димов са събрани в малка книжка, която се чете на един дъх.

Леко и увлекателно се чете, но не е леко четиво - не само защото разказва за един нелек житейски път, не само защото разказва за един нелек житейски път, не само защото ни връща в комунистическото минало, но и защото поставя въпроси, на които, изглежда, още нямаме отговори. И именно затова е ценна тя отваря онази празнина в нас, която забравяме, която е по-удобно да загърбим, но която ще кърти кухо, ще боли докато не намерим отговорите за Утре.

Габриела Цанева

ХРИСТОМАТИЯ ПО ЛИТЕРАТУРА ЗА 12 КЛАС ЗАБРАНЕНИТЕ ПИСАТЕЛИ

В изданието са включени 17 автори, чиито произведения са били напълно или частично забранени в периода на комунистическата диктатура 09.09.1944 г. 10.11.1989 г. Това са Атанас Райков, Блага Димитрова, Георги Заркин, Георги Марков, Герчо Джамбазов, Димитър Инкьов, Змей Горянин, Йордан Русков, Йосиф Петров, Коста Георгиев Босяк, Мехмед Карахюсеинов, Пенко Керемидчиев, Петко Огойски, Радой Ралин, Стефан Стамов, Трифон Кунев и Яна Язова. Наред с известните на всички и от комунистическо време автори като Блага Димитрова, Георги Марков и Радой Ралин, сред включените в христоматията са и емблематичните имена-легенди на писателите земеделци Трифон Кунев, Змей Горянин, Йосиф Петров, Петко Огойски, както и станалите известни сред литературната общественост едва след 10 ноември, но не по-малко талантливи Герчо Джамбазов, Пенко Керемидчиев, Стефан Стамов. Последно в азбучната подредба, но не и по значение на литературното и житейско дело е името на Яна Язова.



Христоматията е съвместна публикация на Центъра за европейски изследвания, Центъра „Хана Аренд“-София и Фондация „Конрад Аденауер“, като е получила финансиране от споменатите организации и от Европейския парламент. Предложена е за одобрение в Министерството на образованието и науката като помагало в учебния процес по български език и литература на учениците от XII клас.

Сборникът е под редакцията на Васил Къдринов, а съставители са Ангел Николов, Васил Къдринов и Валентина Маринов. Неоченима е заслугата при подбора на текстовете и авторите и на Петко Огойски, Любен Марков, Петър Величков, както и на близките на Блага Димитрова, Радой Ралин, Йосиф Петров, Мехмед Карахюсеинов и Стефан Стамов.

Автор на предговора е Йордан Василев.

ЛЗЗ

* * *

... Серия от трагедии това е съдбата на немалко големи писатели през тези десетилетия.

В началото се започва с изключване на десетки членове на Съюза на българските писатели. На 23.11.1944 г. са изключени 29 души, между които Йордан Бадев (вече убит), Владимир Василев, Фани Попова-Мутафова, Михаил Арнаудов, Димитър Шишманов, Змей Горянин (Светозар Димитров), Димитър Талев, Кирил Кръстев, Георги Константинов, Йордан Стубел...

Сатириктът и карикатурист Райко Алексиев (1893-1944) е арестуван и пребит до смърт, застрелян е хумористът Борис Руменов, като убиецът е смятал, че това е Елин Пелин. Също литературният критик Йордан Бадев, големият журналист Данаил Крапчев...

Трябва да посоча на световния Нюрнбергски процес срещу водачите на хитлеристката държава са издадени 12 смъртни присъди, а в малка България 2730.

Димитър Талев (1898-1966), между изключените от СБП, е изпратен и в конц-лагера в Бобовдол. После е преместен в лагера Куциян (там е и писателят Йордан Вълчев). След това е изселен в Луковит. По това време не му се дава никаква работа, но именно в този период успява да създаде романите „Железният светилник“ (1952), Преспанските камбани (1954) и „Илинден“ (1953).

Големият литературен критик и редактор на сп. „Златорог“ Владимир Василев е арестуван през 1944 г. за няколко месеца и след това оставен без работа, журналистът и белетрист Цвети Иванов е изпратен в лагера „Белене“ и там умира. Голямата писателка Фани Попова-Мутафова е осъдена на 5 години затвор за профашистка дейност.

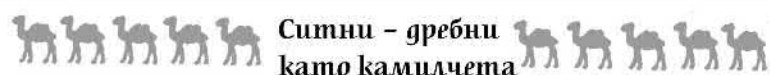
Посегнато е и на литературната класика. Творчеството на Яворов е разделено на два периода, като вторият се отрича. Иманата на Симеон Радев, Димитър Бояджиев, Александър Вутимски, Теодор Траянов не се споменават. С подозрение се гледа на Пенчо Славейков и проф. Боян Пенев...

От включените в христоматията автори ще започна с Трифон Кунев (1880-1954). Неговият житейски път е доста сложен. За ранните му стихове Владимир Василев пише: „У Кунев има народен колорит“ (сп. „Мисъл“, 1905). Той е редактор във в. „Воля“ (1911), издаван от Симеон Радев като неофициален орган на стамболовистката партия на д-р Никола Геннадиев. Фейлетоните си подписва с псевдонима Ланчелото и Риналдо Риналдини. Член е на Висшия съвет на Народно-либералната партия (1911-1919). Печатал е в големите литературни списания „Мисъл“, „Демократически преглед“, „Художник“, „Златорог“. След края на Първата световна война се сближава с дейци на БЗНС, избран е за народен представител (1920-1923) при управлението на Александър Стамболийски. След това е арестуван и интерниран. По време на правителството на Народния блок (1931-1934) отново е народен представител. След преврата на 9.9.1944 г. е председател на Съюза на българските писатели и директор на Народния театър, но скоро преминава в опозиция и става редактор на в. „Народно земеделско знаме“, издаван от Никола Петков. Там печата популярните си фейлетони в рубриката „Ситни-дребни като... камилчета“, издадени и в книга със същото заглавие (1946). Тези фейлетони са протест срещу диктатурата и срещу ограничаването на свободите. След забраната на опозицията и осъждането на смърт на Никола Петков, Трифон Кунев е осъден на 5 години затвор (1947-1951), интерниран, болен, името му не се споменава, книгите му са забравени...

... След 1947 година е съставен списък на забранените книги, а те са иззети от всички читалищни библиотеки в страната и са унищожени. В Народната библиотека са извадени от каталозите и пренесени в специален склад, където читателите нямат достъп до тях...

... Всички автори, включени в Христоматията са стойностни и интересни. С Йосиф Петров (1909-2004) и Петко Огойски (1929) бяхме заедно депутати във Великото Народно събрание (1990-1991). Като най-възрастен депутат Йосиф Петров откри първото заседание на ВНС, а след това често обичаше да влиза в изказванията си стихове. Бай Йосиф бе много любезен и отзивчив. Не мога да не отбележа, че той не е публикувал нищо от 1948 до 1990, когато издаде стиховете „Вик от каторгата“. Петко Огойски е от 1050 по затвори и концлагери. Сега е издал 6 книги. Георги Заркин пише стиховете си в затвора в Пазарджик, където загива. Димитър Инкьов е емигрант, журналист, оригинален автор. Стефан Стамов също заслужава признание, а за Яна Язова да не говорим - тя е фигура в нашата литература и култура в продължение на десетилетия, но е убита по време на комунизма в дома си, след като е работила упорито десетилетия върху ценните си творби, които не бяха издавани, докато е жива.

Йордан Василев



Ситни - дребни
като камилчета

БАСНЯ

Откакто този свят светува
един закон владей навред
и всички знаеме, че сред
животните лъвът царува.

И той със своята лъвица -
най-хубавата хубавица,
издигната във ранг царица
кръстосва царството надлъж и шир
и с лъвски рев поддържа ред и мир...

Жирафите го срещат със поклон,
маймуните цвърчат от клон на клон,
лисиците облекли само прашки
му смигат и въртят опашки..
Чакали, зебри и хиени
и те са весели, засмени...

Но щом лъвът във джунглата се скрие
и тук изчезва тази мимикрия.
Тогава всичките животни -
неуки, прости, безимотни,
започват от лъва да се оплакват:
„О, колко страшно зъбите му тракат!
Той твърде често ни напада
и някое от нас изяда.
О, кой ще ни избави нас
от тази страшна лъвска власт?“

- Разкрийте вашите трагедии
по всички електронни медии,
по вестници и по списания,
па вдигайте дори въстания.

„Да се бунтуваме ли, Боже?
Та всеки пази своята кожа.“

- Е, щом така стои въпроса
лисици, зайци и чакали,
брътвежите ви жалки що са?
Съдбата ви сте си избрали.

Христо Ангелов

ГАТАНКИ ЗА ПОЛИТЛИДЕРИ

Демократът Бой...

Аз всички ви ценя
и давам ви голямо право:
по всяко време на деня
скандирайте ми „Браво,
браво!“

Политико-финансов философ

Никъде не се вестява,
но държавата ни управлява.
Трудност срещне ли в
хазарта,
разиграва все етническата
карта!

Психодиагноза

Свое-волен,
произ-волен,
от властта доволен...
Всичко за живот охолол!

Цар за отърване от цар

Транзит
за Мадрид,
изпратен с „Къш!“, та
да не се завръща!

БАРЕМ да бе различен

Месия нов се появи -
по-зле и от предишните...
Уви!

Бодил Розин

За увеличението на пенсиите

Доиде месец юли и дълго чаканото увеличение на пенсиите от всички пенсионери. Според синдикалистите от КНСБ това увеличение е сметнато на грешна база, според изискванията на швейцарското правило, които са 50% от инфлацията и 50% от ръста на средния осигурителен доход. НОИ приема, че ръстът на инфлацията е 0.2% , докато синдикалистите посочват инфлация от 0.45%, което значи, че увеличението трябва да е с 3%, а не както се предлага с 2.7%. С този мотив съвета за тристранно сътрудничество от страна на синдикатите не подкрепиха вдигането на социалната пенсия за старост от 110 на 113 лв, каквото бе предложението на правителството. След провала на тристранката решението за повишаване на пенсиите трябва да се вземе от МС. Увеличават се и всички пенсии несвързани с трудова заетост-пенсията за военна, гражданска и социална инвалидност, а пенсиите свързани с трудова дейност стават съответно от 154,50 до 840 лв.

Минимална пенсия получават 508 222 души, а с максималната ще разполагат 32 000 души. По-голямата част от пенсионерите са потопени в мизерно съществуване и подлежат, според европейските норми на социално изключване. Това важи и за минималната работна заплата, която е 340 лв. и ни поставя в дъното по заплащане в Европейския съюз. Същевременно анализ на КНСБ сочи, че издръжката на член от домакинството е 562,61 лв, което поставя голяма част от населението на ръба на оцеляването. Седем години след влизането ни в Европейския съюз през 2007г. Ние все още сме в дъното на негативните класации, особено по доходи и стандарт на живот. Кога най-накрая ще преодолеем тези позорни нива, в които съществува голяма част от населението.

Вяра Дамянова

Вместо да точим ножове, да точим плугове...

От стр. 1

Ние искаме преди всичко земята да принадлежи на всички онези, които я обработват, искаме земята да бъде на земеделците. Така смятаме, да разрешим аграрния въпрос у нас....

Земеделие или индустрия? За нас такъв въпрос не съществува и не може да бъде така поставен. Ние трябва да имаме едно добро развито земеделие, сложено на модерни начела, сложено върху новите изисквания на производството, на науката и върху новия дух на времето./ръкопляскане от земеделците/

Ние не можем да си затваряме очите пред изискванията на живота. Ние сме длъжни да следим и изучаваме този живот и да вървим съобразно неговите изисквания. Защото който реши да върви срещу живота, срещу духа и нуждите на времето той ще си счупи главата рано или късно.

Ние искаме нашата страна да има не само земеделие, но и други отрасли в нашия живот да се развиват, да преуспяват. Не може една страна да живее само със земеделие, защото тя би изпаднала в положение на онзи човек, който се мъчи с една рака да се измие в морето.

Пословицата казва: „Сама ръка и в морето не може да се измие.“

Ние сме длъжни да имаме и занаяти и индустрия, която черпи своите материали от нашето земеделие и от нашите подземни богатства. Индустрия трябва да имаме, защото по този начин ще се развие по-добре и земеделието, ще се създадат консуматори, които да консумират земеделските произведения, ще се увеличи цената на земята и цената на земеделските произведения. Без индустриално производство ние сме принудени нашите сурови материали, онова което произвежда земеделието, ние да го пращаме в странство, където да ни го плащат на по-ниска цена. Ние сме принудени да употребяваме грамадни усилия, да изкараме грамадно производство от нашето земеделие, за да го изнесем навън, за да може от там да получим онези материали, които се произвеждат в чужбина с машини и следователно много по-евтино, а които при това са тъй нужни за нас. Вместо това разумно е нашето земеделие да се индустриализира, да се създадат индустрии, които да могат да тласнат напред земеделското производство.

Правителствената политика е насочена към следното: да може да накара капитала, който днес витае в банките и който капитал развива една голяма спекулативна дейност и се явява вреден и за производството и за страната, да отиде в производството, в занаятите, в индустрията, в рудничарството, в земеделието. Това вие видяхте от финансовите закони, които ние прокарахме преди няколко месеца. Със закона за данъка върху дружествата ние искаме да обложим по-тежко спекулативния капитал, а производителния - по-леко, за да насочим капитала към производството. И смятаме, че тази политика на нашето правителство ще даде резултат. Нашите банки съкращават своите чисто банкерски операции, те вече се замислят за производство и насочват своя капитал постепенно в това направление.

Един важен въпрос, по който искам да кажа няколко думи, е въпросът - може ли България при днешното положение да развие своята индустрия и да използва своите подземни богатства сама, без подкрепата на външни хора. България е страна, останала твърде назад в своето икономическо развитие. Тя е бедна от към обучени ръце, тя е бедна от към машини и инструменти, тя е бедна от към капитали. Ако тя сама се помъчи да развие своята индустрия и да използва своите колосални подземни богатства, ще минат може би много десетилетия. Не отричам, че е необходимо в това направление да се направят всички усилия от наша страна, но нас ни заставлява самото развитие световно, да потърсим подкрепа и помощ отвън, да докараме машини и инструменти от странство, да потърсим техници и хора - подготвени от чужбина, за да може по-бързо да се развие страната ни и да използваме своите богатства. На мнозина може би им се иска ние сами да направим тия големи ползи, които бихме имали от нашата минна индустрия, да останат само за нас. Но това би значело пак да не успеем да разработим нашите подземни богатства, да не ги използваме и да няма тогава абсолютно никаква полза. Ние не можем да пречим на външния свят да идва у нас, ние не може и не бива да се изолираме от него. Ние сме свързани с този свят, ние сме длъжни да държим сметка за него, както и той е длъжен да държи сметка за нас; ние не можем да се откъснем от световното стопанство и да образуваме сами едно изолатирано стопанство.

Никоя страна в света не се е развивала със свои собствени сили; нужно е било да дойдат хора отвън с познания, за да може тая страна да се развие. Вземете Америка. Нейната индустрия и техника се е развила благодарение на големия прилив, на голямата емиграция на хора с познания, с енергия, с организаторски дух; те организираха американската индустрия. Но никой не може да каже днес, че Америка е под влиянието или под икономическо потисничество на която и да е било страна от Европа; тя е самостоятелна, не ѝ прече чуждите средства, които тя използва. Една Англия, която беше преди векове една пастирска страна, стана по-късно най-могъщата страна и цели векове държа и държи хегемонията на индустрията и индустриалното производство...

...Та, казвам, политиката на старите партии се заключава само в едно: те водеха войни и докараха България до днешното окаяно положение - да имаме 22 милиона дълг, който, разхвърлен върху българския народ на глава - детска, старческа, инвалидна и женска, се пада по 5 125 лв. Това е резултат от тяхната политика. Те докараха 200 хиляди души убити, те докараха стотици хиляди инвалиди, за които държавата трябва да се интересува и да дава грамадни средства. Всичко това казвам, е плод именно на онази катастрофална стопанска и общодържавна политика, която водеха българските партии, начело с техния шеф Фердинанд. Те днес вече нямат право на съществуване. С политическата смърт на техния шеф Фердинанд и те умряха. Те са прогнили пънове, които трябва да бъдат изхвърлени от нашия политически живот, да бъдат хвърлени на бунището или в огъня. Нашата политика е ясна! Ние искаме да живеем в мир с всички народи, ние се прибираме в нашата собствена черупка, за да работим над себе си, за да можем да премахнем ония големи злини, които днес натискат българския народ, да можем дълбоко болна България да я излекуваме, да превържем нейните рани, да ѝ помогнем тя да стане пак на краката си и да тръгне пак по пътя на своето културно и стопанско развитие.

Вместо да точим ножове, както ги точеха старите партии, ние ще точим плугове; вместо да строим казарми, ние ще строим училища; вместо да пълним казарми, ние ще пълним училища - тази е нашата политика и от нея ние няма да се отклоним!

Райко Даскалов, из "Икономическата политика на страната"
Статията подготви Живка Танчева



ДАРТЕЛИ

Брой 4 (16) за 2014 г. стигна до своите
читатели и благодарение на:

Гинка Христова от гр. Бяла черква - 5 лв.

Живка Танчева от гр. Бяла черква - 5 лв.

Благодарим ви, скъпи приятели!

РЕДАКЦИОННА КОЛЕГИЯ

редактори:

Габриела Цанева

Иван Селановски

Кирил Назъров

предпечат: gabrielle

контакти:

София, 1000,

бул. „Дондуков“ №38;

litzemedelsko_zname@mail.bg

интернет:

litzemedelskozname.free.bg

litzemedelskozname.blogspot.com

litzname.blog.bg